

Nikki Sloane

Autorka bestselleru
Tři (s)prostá pravidla

Lasvečení

přeložila Martina Balzano

Nechutně
bohatí
Američané

Zasvěcení

THE INITIATION

Copyright © Nikki Sloane, 2019

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7151-6 (pdf)

Nikki Sloane

Zasvěcení

přeložila Martina Balzano

*Pro Nicka,
který má ty nejlepší nápady.*

1

Kapky deště rozmazávaly výhled ze zadního sedadla auta, které mě a moji sestru Emily právě rychle provezlo vstupní bránou. K sídlu Haleových vedla dlouhá rovná cesta lemovaná vysokými, pěstěnými živými ploty. Připomínaly zelený tunel, na jehož konci byla impozantní kašna v místě, kde se příjezdová cesta stáčela k historickému kamennému sídlu.

Pevněji jsem sevřela knihu položenou na klíně, začala jsem prsty do okrajů pevné vazby a obal přitisknutý k mé sukni se nakrčil. Zvuk papíru ke mně přilákal pozornost mé sestry, která po mně střítila jedním ze svých slavných nesouhlasných pohledů. Přesně pod takovým se dneska večer přikrčil náš otec, když si dovolil Emily navrhnout, aby si oblékla něco vhodnějšího.

Její koktejlové šaty byly černé jako limuzína, ve které jsme teď seděly. Hluboký výstřih odhaloval velkou část jejího působivého dekoltu, volánová sukně byla vpředu krátká, dráždivě vysoko nad kolena, vzadu delší. Vynikly v ní její nohy i nebezpečně vysoké podpatky, které si dnes obula. Rty měla nalíčené zářivě rudou rtěnkou. Na její bledé kůži s modrými podtóny vypadala úžasně.

Teoreticky by mi tenhle odstín mohl taky slušet. Moje sestra byla jen o patnáct měsíců starší než já, a přestože jsme nebyly

dvojčata, lidé se nás na to často ptali. Rozeznat nás bylo snazší teprve v poslední době, protože jsem si o jarních prázdninách z rozmaru obarvila vlasy na nepřírozeně tmavě zelenou. Od té doby už sice vybledla, ale rozhodně ne úplně.

Aspoň jsem díky tomu zjistila, že mi výrazné barvy sluší stejně jako Emily. Obě jsme měly tmavé vlasy a jasně modré oči, ale já jsem si na dnešní večer vybrala bílé šaty s krajkovými rukávy, které ostře kontrastovaly s jejím outfitem. Vystihovalo nás to. Já byla divná panna samotářka a ona sebevědomá sexbomba.

Povahově jsme se diametrálně lišily. Ona byla přátelská, bystrá a příjemná. Lidé se s ní vždycky cítili příjemně.

Já naopak každého uváděla do rozpaků svou upřímností, ale naučila jsem se nestarat se o to, co si o mně mysleli ostatní. Moje sestra, miláček společenské scény, byla předurčená být královnou Cape Hillu – jednoho z nejbohatších měst v Massachusetts. Byl tu výhled na záliv, rozlehlé pozemky a soukromá golfová hřiště. Místní realitní trh se každým rokem přibližoval Hamptons.

Já se měla naopak držet v ústraní. Tím pádem jsem si mohla dělat, co chci, což mi docela vyhovovalo. Nikdy jsem nemusela plnit společenské nebo rodinné povinnosti. Naši mi dali matčino rodné příjmení, aby zacpali pusy mým bohatým prarodičům, a víc se po mně nechtělo.

„Marist.“ Emily mi položila ruku na zápěstí a podívala se na novou knihu řeckých bájí na mém klíně. „Jestli se ti nevejde do kabelky, ani to netahej dovnitř. Nemůžeš přijít na party s knihou. A na Royceovu party už vůbec ne.“

Protože Royce Hale byl novodobý Gatsby. Na střední škole skoro každý víkend pořádal velkolepé divoké večírky. Byla jsem sice o několik let mladší, ale na naší elitní škole se o nich povídalo ještě dlouho po jeho odchodu na Harvard.

Když jsme projížděli kolem fontány, zadívala jsem se na Emily. Auto zastavilo, dlouhé náušnice v sestřiných uších se pohupovaly a třpytily ve slábnoucím slunečním světle.

„Vejde se mi do kabelky,“ řekla jsem tiše. „Neboj se.“

I když mi bylo u prdele, co si o mně lidi mysleli, pro sestru to byl nesmírně důležitý večer. Nechtěla jsem jí ho pokazit. Zuřivě jsem ji chránila a brala ji jako nejlepší kamarádku.

Dveře auta se na Emilyině straně otevřely a za nimi už čekal chlapík s velkým černým deštníkem v jedné ruce. Tu druhou jí nabídl a pomohl jí vystoupit. „Dobry večer,“ pozdravil nás.

Vsunula dlaň do jeho a já mezitím strčila knihu do kabelky. Sledovala jsem, jak sestru vede nahoru po kamenných schodech a drží nad ní deštník, aby jí mrholení nezničilo vlasy a make-up.

Než stihla vejít dovnitř, vyskočila jsem z auta a v dešti si vykračovala k domu. Chlápek se otočil, uviděl mě a vylekaně mě pelášil zachránit. Bylo to absurdní. Jednak opravdu jenom mrholilo, a jednak nikoho nezajímalo, jak jsem vypadala – a mě samotnou ze všech nejmní. Přišla jsem jen kvůli ségře. Pozvánka byla adresovaná oběma sestrám Northcottovým a nehodilo se, abych odmítla.

Navíc jsem byla zvědavá. Za ta léta jsem byla u Haleových mnohokrát, ale nikdy na žádné Royceově párty.

Když jsem prošla předními dveřmi, hlas uvaděče zaburácel: „Slečna Marist Northcottová.“

Ohromilo mě to a totálně jsem zkoprněla. Vážně mě právě ohlásil? Jako bych dorazila na ples z devatenáctého století. Čekala jsem, že se přede mnou objeví někdo, kdo mi představí nápadníka do tanečního pořádku, ale naštěstí nikdo nepřišel.

Ve foyer se motalo pár lidí, ale nikoho z nich jsem nepoznávala. V prostorné hale se rozléhaly hlasy a smích z vedlejší místnosti.

Stála jsem čelem k velkému schodišti, které se v polovině dělilo na dvě části a pod obrovským obrazem rodiny Haleových zavěšeným nad podestou se rozbíhalo do stran. Potlačila jsem nutkání tajně po schodech vyběhnout a vyhnout se tomu příšernému společenskému korzování a tlachání.

Do předního salonu právě vešla Emily. Vzala si z podnosu od číšníka dvě skleničky bublinek a jednu mi podala – aniž by se na mě ohlédla. Vzala jsem si drink a postavila se vedle ní.

Sice mi bylo teprve dvacet, ale to nikoho nezajímalo, všichni jsme pili už od střední školy.

„Kristepane, jsou tu děcka tak půlky lidí z firmy,“ zamumlala ségra přes hranu skleničky a napila se.

Rozhlédla jsem se a došla ke stejnému závěru.

Hale Banking and Holding Company byla původně jen banka, ale za posledních sto padesát let se rozrostla v mnohem větší byznys. Aktuálně to byla osmá největší banka na světě, starala se o správu financí a majetku, komerční bankovníctví a tlačila se hlouběji do globálních trhů.

U kormidla HBHC stál Macalister Hale. V necelých padesáti letech vedl gigantické impérium.

Z očí do očí jsem s ním mluvila jen jednou. Byl vysoký, ramenatý a pohledný, ale taky ten typ chlapa, před kterým si člověk připadá nepatřičně. Jako by neměl právo být v Macalisterově blízkosti a dýchat stejný vzduch, protože vzduch patřil jemu. Patřilo mu všechno.

Ale Hale starší tu nejspíš nebyl. Nebýval tu nikdy, vynechal i oslavu Roycovy promoce na obchodní fakultě na Harvardu. Jeho otec měl na práci důležitější věci než se o deštivé sobotní noci po-flakovat s vysokoškoláky.

Hovor se odrážel od tmavě obložených stěn, vysokých stropů a dřevěných podlah. Byl tu takový rachot, že to neztlumily ani

perské koberce a drahé pohovky. Emily se bavila s ostatními a já se za ní táhla jako stín. Bez problémů začala klábosit s několika lidmi, které jsem znala ze školy nebo z firmy našeho otce.

Věřily jsme, že náš otec, Charles Northcott, byl jen krůček od jmenování do správní rady HBHC, protože pan Steinway odešel do důchodu. V HBHC pracovalo dvacet procent obyvatel našeho ospalého maloměsta.

Neušlo mi, jak sestřin pohled nenápadně tékal po místnosti a hledal – ale nenašel – hlavní hvězdu večírku. Royce vždycky dorazil později, až když se na tomhle uhlazeném večírku přestalo cokoliv předstírat. Všichni si po nějaké době začali dopřávat tvrdý alkohol a nejlepší drogy, které pro ně předražený dealer dokázal sehnat. Teprve pak večírek oficiálně začal a Royce přišel mezi hosty.

Emily mě chytila za loket, přitáhla si mě k sobě a přiložila mi rty přímo k uchu. „Kde sakra je? Nemůžu se dočkat.“

„Mám se po něm podívat?“ *Bože, prosím, řekni ne.*

„Ne,“ odvětila s povzdechem.

Zaplavila mě úleva. Normálně jsem v lidech vzbuzovala rozpaky já, ale Royce Hale? Byl asi jediný, kdo znervózňoval mě. Jeho pronikavé modré oči vždycky působily hladově a neúprosně. Stejně jako jeho otec ovládal veškerý vzduch v místnosti.

Vůbec jsem Emily tu situaci nezáviděla. Naše matka byla nejlepší kamarádka Royceovy mámy, a než paní Haleová zemřela, vždycky žertovaly, že se jejich děti jednou vezmou. Naši rodiče se s Haleovými přátelili i po její smrti – pokud se tomu dalo říkat přátelství.

Dohodnuté sňatky byly v naší úzce spjaté komunitě raritou, ale naše rodiny uzavřely nevyřčenou dohodu. Možná to Macalister Hale udělal proto, aby splnil přání své zesnulé manželky, každopádně se už dávno rozhodl, že by bylo výhodné dát Royce dohromady

s Emily. Ve všem se k sobě dokonale hodili. Oba byli bohatí, inteligentní, krásní. Společně by vytvořili neporazitelný power couple a teď, když Royce odpromoval, nastal čas to rozseknout.

Měla to být hračka. Royce měl v podstatě právo moji sestru odmítnout jako první. Bylo to trochu zvrácené, ale Emily neprotestovala. Spíš se zdálo, že jí to ani trochu nevadilo. Líbila se jí představa, že by s ním chodila.

Mě ta myšlenka dráždila. Jako svědění, které nepřejde, ani když se v jednom kuse škrábete.

Nekonečně dlouho jsem se loudala za ségrou a předstírala, že se bavím, přestože jsem ve skutečnosti umírala nudou. Nezajímalo mě, že se Rachel Sandersonová chystala na semestr do Španělska, ani že Eric Hineman sehnal spekulanta, který chtěl investovat do jeho dementního nápadu na start-up. Přetrpěla jsem večírek po Emilyině boku až do chvíle, kdy konečně nenápadně přikývla. Dala mi signál – byla jsem volná.

Vydolovala z kabelky červenou rtěnku a podala mi ji. Celou cestu sem mě přesvědčovala, abych si ji půjčila, ale odmítla jsem. V tomhle případě jsem sice vyhrála bitvu, ale prohrála válku.

„Mrcho,“ zasténala jsem s úsměvem a vytrhla jí tubičku z ruky. Zasmála se. „Bude na tobě vypadat parádně.“

Sotva jsem si červenou rtěnku mázla na rty a vrátila ji Emily, vklouzla jsem do kuchyně a chystala se zmizet. Vyšla jsem po prázdném zadním schodišti do patra a hledala tichou místnost, kde bych si mohla v klidu číst, dokud by mi Emily nenapsala, že je čas jít domů. Po divné sestře Northcottové s brčálově zelenými vlasy a jasně rudými rty by se nikdo nesháněl.

V prvním pokoji, do kterého jsem nahlédla, se nesvítilo. Dveře byly pootevřené, sice jen na škvírku, ale dost na to, abych viděla, že už si ho zabral někdo přede mnou. Na kraji postele seděla holka se

šaty staženými k pasu, bledá prsa se jí vlnila rozechvělým dechem. On klečel zády ke mně s hlavou zabořenou mezi jejími rozevřenými stehny. Vjela mu prsty do vlasů, pevně je sevřela a spokojeně lapala po dechu.

Odběhla jsem od otevřených dveří, hořely mi tváře a podbříšek se mi stáhl touhou. Závíděla jsem jim? Byla jsem zvědavá? Obojí? Chtěla jsem vědět, jaké by to bylo. Přijímat rozkoš od někoho jiného.

Nehorázně mě zajímalo, jaké to je s někým spát.

Ale nehodlala jsem to zjistit dneska večer ve skoro prázdném druhém patře sídla Haleových.

Procházela jsem chodbou, moje kroky tlumil plyšový koberec a stěny pokrývalo složité obložení. Celý tenhle obrovský dům působil maskulinně a studeně a nedovedla jsem si představit, že bych tu vyrůstala. Ne že bych měla Royce nebo jeho mladšího bratra Vance za chudáčky bohaté chlapečky, právě naopak. Haleovi byli mazaní nemilosrdní predátoři.

Tenhle prostor nepůsobil ani tak osaměle, jako spíš izolovaně. Trápila je někdy samota? Macalister a jeho druhá žena byli workoholici, kteří trávili veškerý čas v práci. Alice Haleová v současné době podstupovala „intenzivní očistu“ ve specializovaném wellness zařízení, ale šeptalo se něco jiného. Kolovaly zvěsti, že ji Macalister strčil na odvykačku.

Nakoukla jsem do několika dveří, dokud jsem nenašla jedny, které nevedly do ložnice, ale do knihovny. Nebo to taky mohla být pracovna. Naproti mramorovému krbu stál psací stůl v hřejivém odstínu.

Šestiramenný lustr nad mou hlavou jsem nechala zhasnutý a rozsvítila místo něj stolní lampu, která vrhala na police s knihami měkké jantarové světlo. Přede mnou se leskly zlaté reliéfní názvy knih na hřbetech. Police zabíraly každý centimetr místnosti, kromě

oken na protější stěně. Splývaly přes ně dlouhé závěsy z bronzového sametu a měkce se rozlévaly po podlaze.

Vonělo to tady knihami. A taky kůží a poleny, kterými se v zimě přikládalo do krbu a...

Mocí.

Pomalou, užasle jsem mrkla a okamžitě si tuhle knihovnu zamílovala. U okna stálo hnědé křeslo s podnožkou ve stejném odstínu, které mě přitahovalo jako magnet.

Uvelebila jsem se na něm, zastrčila nohy pod škrábavou krinolínu bílých šatů a vytáhla z velké kabelky knížku řeckých bájí.

Venku zapadalo slunce a v místnosti se stmívalo, ale když jsem se začetla, čas se zastavil. Mýty a bájemi jsem byla posedlá už dlouho. Líbila se mi zvrácenost těch příběhů. Vražda, zrada a žárlivý hněv... chování bohů odráželo všechny nejhorší vlastnosti a oni se za to neomlouvali.

Fascinovalo mě to.

Kniha byla tak strhující, že jsem neslyšela ani dvojí cvaknutí dveří, které se otevřely a zavřely, ani blížící se kroky. Probrala jsem se až ve chvíli, kdy jsem na sobě ucítila něčí pohled. Vzhledla jsem od knihy. Upřeně mě pozorovaly hladové oči.

2

Plíce se mi sevřely vyděšeným, přidušeným zvukem.

Husté, hnědé vlny Royce Halea uhlazené dozadu odhalovaly jeho vysoko klenuté obočí a uhrančivé oči. Byl vysoký, štíhlý a ramennatý, stál přede mnou s rukama v kapsách černých oblekových kalhot, jen palce mu vykukovaly ven. Jeho postoj působil ležérně, ale na jeho osobnost to slovo nesedělo. Popsala bych ho spíš jako despotického nebo útočného nebo...

Sexy.

Přimhouřila jsem oči. Blbost. Sexy by byl jedině v případě, že by mě přitahovali arogantní kokoti, a já se už dávno rozhodla, že mě nepřitahují. Kromě toho patřil Emily. Celá ta léta mi věnoval pozornost jen tehdy, když mi chtěl ublížit. Možná že zapomněl i moje jméno.

„Marist Northcottová,“ řekl hlasem sladkým jako likér s ostrou, hořkou pachutí.

Ten blbec si mě pamatoval. Položila jsem knihu do klína. „Moje sestra tě hledala.“

Povytáhl koutek úst. Nebyl to tak úplně úsměv, ale působil pobaveně. „To věřím.“

Pomalou, lhostejně jsem mrkla, aby pochopil, že s ním nehodlám nic rozebírat. Spoustě žen se z něj podlamovala kolena, ale já mezi ně nepatřila.

Udělal krok mým směrem. Jeho kravata byla stejně zelená jako tatíčkovy peníze a uzel pod límečkem měl posunutý šejdrem. Povolil si ho, nebo ještě neskončil s oblékáním? Možná to on byl na kolenou ve vedlejším pokoji, to jemu sténala na jazyku holka. Jeho oblek měl stejný odstín černé, ale Royce neměl rozčuchané vlasy.

„Našel jsi Emily?“ zeptala jsem se.

Jako by se probral. Něco se mu mihlo v očích, ale v mžiku to zase zmizelo a já tu emoci nedokázala zařadit. „Jo.“

Jeho jednoslovná odpověď zněla rozhodně. Nechtěl o tom mluvit. Místo toho mě spoutal tíhou svého pohledu.

Tohle jsem si z něj pamatovala nejvíc – jak intenzivně zíral. Nepřerušil oční kontakt, neustoupil. Díval se, jako by bylo jen otázkou času, než odhalí všechna moje tajemství. Našel by vše, co jsem se snažila skrývat nebo za co jsem se styděla. Nikdy jsem ten jeho pátravý pohled nevydržela, vždycky jsem jako první uhnula očima. Musela jsem utéct, než se dozví, jak odhalená se před ním cítím. Pro něj by to byla výhoda, kterou by nějakým způsobem zneužil.

Bylo pro něj tak zatraceně přirozené mi nevhodně dlouho zírat do očí, až na dno mé duše. Stejně jako já obvykle říkal, co si myslel. Upřímnost byla skvělá vlastnost, dokud skvělou vlastností být nepřestala. Stačilo jí o špetku víc, než bylo zdrávo, a zařízla se bolestivě hluboko. Snažila jsem se jeho ostrý pohled vydržet a neuhnout.

„Gratuluju k promoci,“ řekla jsem neutrálně.

Mávl nad mojí neupřímnou zdvořilostí rukou, jako by to byla otravná moucha. „Ta tvoje knížka musí být fakt něco, když se tady kvůli ní schováváš.“

„Nemám ráda večírky.“

Vyhrkla jsem to bez přemýšlení, ale Royce se netvářil uraženě. „Jo, já taky ne.“

Co to povídal? „Víš, kolikrát se moje ségra plížila domů po večerce, protože se zdržela na tvém večírku? Jestli tě nebaví pařit, proč jich tolik pořádáš?“

Zamyslel se. „Čím větší byla pařba, tím víc jsem měl svobody.“ Zazubil se. „Minimálně na půlce z nich jsem vůbec nebyl.“

Řekl to, jako by mi právě prozradil tajemství, a mnou projelo nechtěné vzrušení. Jestli tohle nevěděli všichni, proč to říkal zrovna mně? V Cape Hillu záleželo jen na elitě a exkluzivitě. Peníze se daly sehnat snadno, vliv mnohem hůř a informace byly speciální formou měny.

„Co to čteš?“ Jednoduchá otázka, ale přesto požadavek. Jeho otec byl králem Cape Hillu, což z Royce dělalo prince, a já byla na jeho hradě pouhá poddaná. Takže jsem musela knihu zvednout, aby si mohl přečíst název. Zaujatě se zadíval na zlatobílou kresbu na obálce. „Mytologie?“ poznamenal pochybovačně.

Přikývla jsem a ve snaze vypadat lhostejně jsem sklopila oči ke stránce. Nedokázala jsem číst, když nade mnou stál, ale přesto jsem se chovala, jako by mi to vůbec nevadilo. Mohla jsem předstírat, že necítím jeho kolínskou a že vůbec nepřemýšlím nad tím, jestli před chvilkou šoustal s tou holkou ve vedlejším pokoji a teď si hledá další oběť.

„Povinná četba v letním kurzu nebo co?“ zeptal se.

„Ne.“

Snažila jsem se soustředit na písmena na stránce, ale jeho zmatení mě rozhodilo.

„Tak proč to čteš?“

„Protože chci.“

Odpověděla jsem trochu ostřeji, než jsem chtěla, a v knihovně se rozhostilo napjaté ticho. Vzhledla jsem a zjistila, že Royce vytáhl obočí až skoro do půlky čela. Nelíbila se mu moje drzost.

Nebo ho naopak zaujala?

Oči mu potemněly něčím horkým a těžkým.

„A tohle je víc strhující než moje párty?“ Položil si dlaň na srdce a předstíral, že jsem se ho dotkla. „Taková urážka.“

„To určitě,“ opáčila jsem suše a znovu se zaměřila na potištěnou stránku. Přejížděla jsem očima po řádcích, ale nevníkala jsem jejich obsah. Stejně to bylo fuk. O pár sekund později mi Royce vytrhl knihu z rukou. Nemotorně jsem se vyškrábala z křesla a natáhla se po ní. „Hej!“

Royce držel knihu mimo můj dosah a dábelky se usmíval.

„Panebože, chováš se jako pětiletý děčko,“ řekla jsem. „Vrať mi to.“

Místo toho mi sevřel svou velkou rukou rameno, držel mě od sebe na délku paže a četl si pasáž, kde jsem skončila. Když se jeho prsty přitiskly na mou kůži a teplo jeho dlaně proniklo krátkým krajkovým rukávem, poskočilo mi srdce. Nelíbilo se mi, jak jeho dotek bzučel mým tělem. Určitě už se dotýkal stovky žen, které mu tály pod rukama. Nechtěla jsem na ten seznam přidat i svoje jméno.

„Proto máš takové vlasy?“ zeptal se. Držel knihu vysoko a daleko a bez problému mě držel na místě, přestože jsem se vši silou snažila. „Chápu to. Medúza byla vždycky moje oblíbená postava.“

Zhluboka jsem se nadechla a zarazila se. „Cože?“

„Musíš ji mít taky ráda. S těmi zelenými vlasy a rudou pusou se jí trochu podobáš.“

Srdce mi bušilo do hrudního koše a vřela ve mně krev. Zuřila jsem. Říkal, že jsem ošklivá? „Hele,“ vyštěkla jsem, „ve většině verzí příběhu byla Medúza krásná.“

„Já vím.“ Zvláště se na mě podíval. „Ty si snad nemyslíš, že jsi krásná?“

Počkat, cože?

Nepřipadám mu ošklivá, ale krásná? Podlaha mi změkla pod nohama a já málem zavravorala. Zvládla bych, kdyby se ke mně Royce choval různými způsoby. Mohl být lhostejný, otravný, nebo dokonce krutý, ale nikdy předtím nebyl milý.

Vyvedlo mě to z míry.

Zněl upřímně, ale já jsem tomu odmítala uvěřit. O něco mu šlo a já zatím nevěděla, o co. Potřebovala jsem si to promyslet.

„Chtěla jsem říct,“ začala jsem, „že v původních verzích byla nádherná. Ale udělali z ní symbol feministického vzteku, muži příběh překroutili a udělali z ní zrůdu. Předpokládala jsem, že znáš tuhle verzi.“

Jeho ruka mi sklouzla z ramene a zbyl po ní zvláštní chlad. Royce stáhl obočí. „Feministického vzteku?“

Matně jsem si uvědomovala, že to byla směšná konverzace, ale pusa mi jela sama od sebe. „Jo. Byla znásilněná Poseidonem a pak uměla proměnit každého muže, který se na ni podíval, v kámen.“ Sáhla jsem po knize. „Ženy ne,“ vysvětlila jsem. „Používala tu schopnost jen na muže.“

Jemně jsem zatahla, ale Royce mi knihu odmítal vrátit. „Zajímavý.“ Naklonil hlavu na stranu a soustředěně se na mě zadíval ledovými očima. „Takže ty jsi Medúza.“ Na rtech se mu rozlil úsměv. „Bylo to dočasné, ale před chvílí jsi mě proměnila v kámen.“

V hlavě jsem měla totální prázdno. „Cože?“

„Máš vůbec ponětí, jak dlouho jsem tam stál a koukal na tebe?“

S tím knihu pustil. Z náhlého nedostatku odporu, nebo možná z vážnosti v jeho výrazu, jsem klopýtla dozadu. Tahle verze Royce byla smrtící. Hrál to dost dobře na to, abych mu uvěřila.

Ale jen na chvíličku.

Z představy, že by moje krása proměnila tohoto muže v kámen – muže, který mohl mít skoro každou, na kterou by ukázal –, mě

šimralo v břicho. Ale pak zkusla a bolestivě mi přišlápla prsty na nohou. Nebyl to muž, ale namyšlený spratek a jeho slova byla jen fráze. Neskočila jsem mu na to. Jeho oblíbené hračky v dětství byly ty, které žily a dýchaly a měly pocity, se kterými se dalo manipulovat.

Nechtěla jsem být jeho hračkou na dnešní večer.

„Zapomněl jsi, se kterou Northcottovou mluvíš?“ Pevněji jsem sevřela hrany knihy. „Šetři si ty pokusy o okouzlování pro Emily.“

Dutě se zasmál, jako bych ho bez varování praštila. „Nepokouším se nikoho okouzlovat. Ježíši, co to s tebou je? Nevzpomínám si, že bys předtím byla takhle chytlavá.“

„Fakt? Divím se, že si takovou nulu, jako jsem já, vůbec pamatuješ.“

Úsměv na rtech mu zmrzl a ramena ztuhla. Jeho reakce se nejvíc blížila rozpakům.

„Takže si vzpomínáš, že jsi to řekl,“ dodala jsem.

Dlouze si povzdechl.

Ve druháku na střední jsem uprosila Emily, aby se mnou šla do nějaké putyky na předměstí. Bylo to v týdně, druhý den jsme měly školu. V té hospodě se až do deseti nepodával alkohol a pro bandu pubertáků tam vystupovala příšerná kapela spolužáků z Cape Hill Prep. Emily chodila s jejich bubeníkem, který neměl hudební sluch. Stály jsme v davu a popíjely limonádu, zatímco se její kámoši snažili vymáčknout ze sebe svých ubohých pět písniček.

Nikdy jsem nezapomněla, jak jsem stála ve tmě na lepkavé podlaze hospody, kam jsem obvykle neměla povolený vstup. Příliš hlasité kytary a falešná hudba mi vibrovaly v hrudi, kapela masakrovala vlastní hudbu a já to považovala za nejvíce cool okamžik svého života. Kolem mě se houपालi do rytmu všichni populární spolužáci a já si připadala, jako bych mezi ně patřila. Poprvé jsem se cítila jako součást něčeho většího.

Později jsme skončili v nonstopu.

Royce si mě a Emily nevšiml. Popíjel kafe u stolu na jedné straně, seděl zády k nám a my dorazily právě ve chvíli, kdy mluvil o koncertě. Prohlásil, že to podle něj bylo v pohodě... až do chvíle, kdy si všiml, že „tam byly i nuly jako Marist Northcottová“. Moje přítomnost to podle něj celé zkazila.

Sophia Albyová seděla proti němu. Zvedla ke mně překvapený pohled a on si toho všiml. Otočil se přes rameno, jen trochu, takže jsem viděla pouze jeho profil. Já viděla jeho, on mě a tvářila jsem se dostatečně šokovaně, aby poznal, že jsem jeho komentář slyšela. Nezajímalo ho, co se mnou jeho slova udělala ani jak moc mě odhalila. Jen pokrčil rameny, otočil se zpátky a mluvil dál.

Byla jsem bezcenná. On byl princ Cape Hillu a prohlásil mě za nulu, takže to od té doby platilo.

Jeho nenucený komentář rozhodl o mém osudu na Cape Hill Prep a o společenských kruzích, do kterých jsem neměla přístup. Označil mě jako malomocnou. Sice se to dalo přežít, ale posledních pět let mi to hodně znepříjemňovalo život. A to ani nemluví o tom, jak osamělá jsem byla.

Nelíbilo se mi, že nade mnou měl takovou moc. Kdyby v mém životě existoval konkrétní okamžik, kdy mi začalo být u prdele, co si mysleli ostatní, ukázala bych na tento.

Uspokojovalo mě vědomí, že kdyby se věci mezi Roycem a Emily vyvinuly tak, jak si jeho rodina přála, měl by tuhle nulu za švagrovou. Pohled jeho modrých očí se zastřel, ale napětí v mém těle při vzpomínce na ten okamžik zhoustlo. Neprojevila jsem žádné emoce.

Nechtěla jsem dát najevo, že mě jeho ledabylá poznámka ovlivnila nebo nějakým způsobem formovala.

„To už je dávno.“ Jeho hlas zněl dutě.

„Hmm.“ Legrační. Žihadlo pořád štípalo, jako by mi ho zasadil teprve před chvílí.

Sklouzl pohledem po délce mého těla, hlas měl hladký jako nejměkčí kůže. „Ale pletl jsem se. Nejsi nula.“

Uvnitř mě se rozhořelo nechtěné teplo. Nebylo možné se na něj dívat a nemyslet na sex. Měl vysoké a elegantní lící kosti a jeho vychytralý úsměv byl přímo zničující. Život ho obsadil do role playboye, protože přesně takhle Royce vypadal.

„Opakuju, tohle si šetři pro Emily.“ Snažila jsem se znít otráveně, ale trochu jsem se zaškobrtila a vyšlo to ze mě spíš jako vydechnutí. Jako bych prosila, než kárala.

Považoval moji reakci za malé vítězství a v očích se mu zablesklo. „Ale já nemám zájem o tvou sestru.“

Význam jeho slov byl naprosto jasný, když se zhluboka nadechl, jeho široká hrud' se nadmula a vyplnila prostor mezi námi. Knihovna byla najednou stísněná a maličká. Police se přibližovaly, závěsy škrtily a nebylo úniku.

Někde v mé hlavě šeptal zákeřný hlas, že stejně utéct nechci.

Mezi mým tělem a myslí zuřila válka. Fyzicky jsem po něm toužila. Pokud šlo o pozornost kluků, byla jsem vyprahlá a neznala jsem nikoho přitažlivějšího než Royce Halea. Ale on byl taky důvodem, proč jsem měla během svého jeptiškovského života takový problém najít si kluka. V Cape Hillu nebylo z koho vybírat, já byla nesmělá a Royceův komentář zatloukl poslední hřebíček do rakve.

Dělal si ze mě prdel. Jinak se to nedalo vysvětlit. O co mu šlo? Chtěl, abych znervózněla a zabouchla se do něj jako ostatní holky? Chtěl mě naoko svádět a pak mě na poslední chvíli odkopnout a ponížít? Běžet za ségrou a vyžvanit jí, jak jsem ubohá?

„Vážně?“ Nevinně jsem zamrkala. „A co teda chceš?“

Napodobil můj neškodný tón, provlékl si kravatu mezi dvěma prsty a sklouzl po její délce. „Schovat se před lidmi a zůstat s tebou tady v knihovně.“

Byl to – u něj vzácný – chybný krok. Až moc mi to vysvětloval, byl to trik. Nadchlo mě, že jsem ho mohla setřít. Připravila jsem se hlubokým nádechem, přendala jsem si knihu do levé ruky a položila pravou dlaň na střed jeho kravaty, konečky mých prstů se dotýkaly jeho košile. Hedvábí bylo chladné a měkké, kontrastovalo s teplem sálajícím skrz látku, která pokrývala Royceovu tvrdou hrud.

Nebyla jsem žádná zkušená svůdnice, ale dala jsem do svého výkonu úplně všechno. „A co budeme dělat?“

Oči se mu rozšířily. Panebože. Neexistovalo nic víc vzrušujícího než vidět tohoto prince vyvedeného z míry. Trvalo to jen tak dlouho, abych to stihla zaregistrovat, pak jeho velká ruka dopadla na mou, sevřela mi prsty a přitiskla moji dlaň k jeho hrudi.

„O něčem bych věděl,“ odpověděl.

Pod dlaní jsem cítila pomalý, pravidelný tlukot jeho srdce. Kdyby se role obrátily, cítil by splašené dunění toho mého. Jeho palec se pohnul, pomalu mi přešel po hřbetu ruky a moje tělo se sevřelo napětím. Čekala jsem, že vycouvá, ale místo toho obrátil výzvu a zvýšil sázku. Kam až to chtěl nechat zajít? A... kam jsem to chtěla nechat zajít já?

Každý nepatrný dotek bříška jeho palce mě lákal překonat se a pokračovat. Každý tichý nádech a jeho upřený pohled mi dodávaly odvalu hrát dál.

„Ta holka vedle v pokoji ti nestačila?“ zeptala jsem se.

„Holka vedle –“ jeho počáteční zmatek nahradil pomalý úsměv. „Když jsem procházel kolem pokoje pro hosty, Vance tam šukal nějakou blondýnu. Myslela sis, že jsem to byl já?“ Když jsem

neodpověděla, potichu dodal: „Brácha nejspíš nezavřel dveře, protože chtěl publikum. Dívala ses?“

„Možná.“ Upustila jsem knihu a nechala ji spadnout na kožený potah pohovky. Udělala jsem další krok – místo dlaně jsem se k němu přitiskla celým tělem. Spodnička mých šatů mezi našimi stehny potichu zašustila. Na tváři se mu mihlo potěšení a přetavilo se do něčeho jiného.

Něčeho temnějšího a žhavějšího.

Odtáhl ruku, jen aby jí mohl vklouznout za mě a přidržet mě u sebe. Moje bílé šaty byly zepředu usedlé, ale neměly žádnou zadní část, a když jsem na holé kůži ucítila dotek jeho prstů, po zádech mi přejelo šimravé vzrušení. Zvedla jsem bradu, chtěla jsem vypadat silně, protože nechybělo málo a jeho neústupné oči by mě úplně rozložily.

„Hezký šaty,“ řekl a přejel mi prsty po zádech, pokračoval po výstupcích mých obratlů, jako by počítal hromádky peněz. „Ale oblíkla by si Medúza bílou? Nebyla přece panna.“

V jeho hlase bylo tolik sexu, že jsem málem vzplála, a bez přemýšlení jsem opáčila: „Jenže já nejsem Medúza.“

Koutek úst se mu zvedl, jako by byl na háčku. „Fakt?“

Měla bych se stydět, že jsem ještě s nikým nespala, i když už mi bylo dvacet? Jako by se mnou bylo něco v nepořádku? Nebo jsem měla být hrdá, že jsem hodná holka, na kterou ještě nikdo nesáhl?

Protože jsem necítila ani jedno. „A co, že jsem panna? Koho to jako zajímá?“

Royce to zajímalo a nelíbilo se mi, jak se na mě teď díval – jako na trofej. Nenáviděla jsem, že i moderní společnost přikládala takovou hodnotu něčemu naprosto bezcennému. Ano, ještě jsem to nedělala, ale byla jsem si jistá, že i kdybych se s někým vyspala, nijak by mě to nezměnilo.

„Jak je to možné?“ Dál mě hladil po zádech línými tahy nahoru a dolů, možná chtěl, abych se znovu zachvěla. „Takže jsi na Etonsons neměla kluka?“ Nechtěně se pousmál. „Jo vlastně. Je to dívčí vysoká škola.“

Byl to zvláštní pocit – mému tělu se líbilo být v jeho náručí, ale moje hlava běsnila.

Etonsons byla jedna z nejprestižnějších soukromých škol v zemi. Přijímali jen čtyři procenta přihlášených a školné bylo horentní. Emily tam studovala taky, i když za přijetí vděčila spíš tomu, že na stejnou školu chodila už naše matka. Já toho svého dosáhla známkami.

„Proč jsi ještě s nikým nespala?“ Kriticky si mě prohlížel a hledal odpověď.

„Mám plný ruce práce s ekonomikou,“ odpověděla jsem nenuceně. „Prostě jsem na to neměla čas.“

„Kecy.“

„Třeba nejsem na kluky.“

Naklonil obličej jen nepatrný kousíček od mého. „Nepovídej. Máš rozšířený zorničky. Zrychleně dýcháš a vidím, jak ti na krku pulzuje tepna. Jsem si jistý, že kdybych ti teď sáhl pod sukni, měl bych mokré prsty.“

„Neměl,“ zalhala jsem.

Jako by do mě viděl. „Vsadím se, že jsi úplně mokrá.“

„Fajn. Do toho,“ provokovala jsem ho, „a uvidíme, kdo má pravdu.“

Vlastní odvaha mě potěšila a kůže od lýtek až po kotníky mě šimrala vzrušením. Nemohl moji výzvu přijmout. Musel se vzdát. Každý věděl, se kterou sestrou Northcottovou měl skončit – já to nebyla. Kdyby mi sáhl pod sukni, pěkně by si to odskákal.

Ale místo zklamání se na té hezké tváři sklánějící se nade mnou rozlila spokojenost. „Mám to v plánu, neboj.“

Dech mi poskočil a zarazil se v plicích, což mi dost podkopalo sebedůvěru. Royce byl starší a tuhle hru hrál mnohem delší dobu než já. Co když jsem to přepískla? Nejdřív to vypadalo jako bláfování, ale teď už jsem o tom nebyla tak přesvědčená. Zvedla jsem paže, položila mu ruce na ramena a přitáhla nás k okraji nebezpečné propasti.

Přehodil mi přes rameno dlouhé vlasy v barvě mořských řas a udělal si tak místo pro svůj teplý dech, kterým zaplnil prostor a připomněl mi tak, jak blízko byly jeho rty u mé kůže.

„Zase to děláš,“ řekl.

„Co dělám?“ špitla jsem.

„Měníš mě v kámen.“

Kolena se mi třásla, ale držela jsem je na místě. „Nic takového neumím. A kdybych to uměla, nezáleželo by na tom. Musel bys mě vidět, aby to fungovalo.“

„Vidím tě.“

„Nech toho,“ řekla jsem podrážděně. „Ne, nevidíš. Pro tebe jsem nikdo, Royci. Nula.“

Z očí mu šlehaly plameny. „Vůbec nevíš, o čem mluvíš. Vidím tě, Marist, to si teda piš.“

A jako by mi to chtěl dokázat, přirazil rty na moje a rozdrtil na milion kousků všechno, v co jsem věřila.